

Sem stycken helt nya och ganska wackra

Kjäreles=

W i s d r,

Den Första:

Om en Herde som mistat sin Herdinna.
Tröstlös en Herde på Hassstran-
den står, 2c.

Sjunges som: Caron din Färja, 2c.

Den Andra:

Om Gamla Didrics andra Giftermål.
Didric Enkling jämt et år, 2c.

Sjunges som: Gubben Didric war en man, 2c.

Den Tredje:

Ungdom, du hwars hjerta 2c.

Den Sjerde:

Wid hafwet, på ensliga 2c.

Den Semte:

Jag har af min lefnad besannat 2c.

De tre sista sjungas under sina egna Melodier.

Gesle, tryckt hos Ernst Pet. Sundqvist 1892.

I.

Tröstlös en Herde på hafstrandén står,
Gråter en bortrest Herdinna,
Ögat på henne och Fartyget går,
Men ack de försvinna.
Fasängt lygnat han at höra des röst;
Hafwets tomta rymd blef Uslingens tröst:
J som fånt wänskapen gråten:
Kännen den saknad som lärar hans bröst,
Där han står förlåten

2. Se huru ömt han begråter sin nöd,
Sömhet regerar hans hjerta;
Hela naturen är iystnad och dödd,
Med hans Meliserta.
Himmel hwarför gaf du mig då en wän
Då du dock så hastigt tog den igen;
Bleknen i Blomstrande Lunder.
Näcktergal, ack med mig saknaden fän
Af lustiga stunder.

3. Ack! Meliserta hwad nöjen jag njöt,
Då wid din sida jag lekte;
Då jag så små blomstren fick strö i ditt skjöt,
Då Lamben du smekte.
Ack hur himmels sött jag sof wid ditt bröst
Ack hur lustigt Parken härma din röst,
Ack hwad förtjusning jag fände
Då jag fick kyssa din hand till min tröst,
Då du dig bortwände!

4 Men denna glädjen war wanskelig och kort,
Nysen i ödsliga stränder!
Min Meliserta ack hon har rest bort

Til

Til långwäga Fänder.

All min frögd i lifwet från mig bortfar,
Himmel henne dock från olyckor spar;
Ack hwad din bortgång mig sårar,
Dock wet de Panter jag af dig har qwar,
Belönar jag med Tårar.

Den Andra:

Didric Enkling jämt et år,
Tordes ej på Hustru tänka:
Et tu tri han tycke får
Til en brunögd Enka.
Gubben så små, ögd och slater om hakan,
Gjorde besök hos den önskade makän,
Pudrad och zirlig med Charlakans Grack,
Såg på Judith, teg och drack, ::

2. Didrics Gästmo röd och warm,
Med Eorsett och gula tofflor,
Brufte endast öppen barm
När hon grädda wäfflor,
Pratade gärna om gamla surdegen,
Köitet och lustarna, war något egen,
Spådde i Caffe med Kär'ngar och pack,
Didric bara teg och drack, ::

3. Didric i Rosette, Peruk,
Står med Judith under Pällen,
Som af bakelse blef sjuk
Sjelfwa Bröllops, qwällen:
Judith befriad från snörlif och Fjolen,
Stickad i tyshet til Gumman med Stolen
Gödde en flicka med wända och ack,
Didric hörde, teg och drack, ::

4. Didric

4. Didric i sin Farsars stot
Satt och waggade den lilla,
Silade en trög Biol,
Läste en Postilla:
Judith beröpatad för andliga håswor,
Lopp efter Prästen med ståtliga gåswor;
Didric som såg hwari felet bestack,
Lag och waggade och drack, ::

5. Didric wid en sinkad mugg,
Med en Lappsko uppå foten,
Gulnar efter hand i mjugg,
Stinn af wartusoten,
Torskar, purgerar, astappas och bigtas,
Dricker och dör och beskedliga griftas;
Judith hon sörgde med dock och svart Lard
Didric, som ej mera drack, ::

Den Tredje:

Ungdom, du hwars hjerta lysar
Känslan i sin liflighet,
Än dig glädjens sackla lysar,
Men betänk dess flygtighet,
Snart de sälla åren slutas,
Snart går nöjets tid förbi,
Det dig skänktes för at njutas ::
Söknda då at lycklig bli ::

2. Omma känslor, lek och nöjen
Ej får alltid bli din lott,
Snart af alla dina nöjen
Minnet är dig öfrigt blott,
Snart skal du som tusend andra
Twär och trumpan mot hwar man Af,

Afwundsiu! de nöjen klandra ::
Som du self ej njuta kan.

3. Ans, at komma skal den dagen
Då du bräcklig, trög och fall,
Sjelf af kärleken bedragen
Slidans hopp bedraga skall.
Såfångat, för at icke winna,
Du wil synas ung och fry;
Man skal blott dig löslig finna ::
Och dess mer ditt sällskap fly ::

4. Förrän denna äldren nalkas
Til ditt hjerta med sin is,
Förr än blodet hos dig swalkas,
Lef och sjung til nöjets pris;
Medan du än wärder känner
Af dess dyra ögnablick,
Gör dig glad med dina wänner ::
Sjung! ja! tag dit glas och drick!

Den Sjerde:

I.

Wid hafwet på ensliga stranden
Satt sorgen från Himmelen stängd,
Och formade tankfull med handen
Af leret en människo-bild.

2. Saphs kom: hwad är det? hörs han fråga?
O Saphs! blott en skapnad af ler;
Men wisa din Guds-förmåga,
Skänk lifwet åt bilden du ser,

3. Han

3. Han lefwe! likväl jag förklarar,
Min är han i kraft af mitt lån;
Nej, utbrister sorgen och svarar:
Nej, låt mig behålla min son.

4. Af mig är han tillskapad worden;
Ja, men han har lifwet af mig:
Som Jofur utfode de orden,
Kom Jorden och ytttrade sig.

5. Från mig, från mitt sköt är han röfmad,
Jag återbegår hwad jag mist:
Er rått, sade Saphs, skall bli pröfmad;
Saturnus måst stilla vår tvist.

6. Han dömd: sig ingen beklage,
Til alla gemensamt han hör,
Du Saphs, som gaf lifwet, det tage
Med andan igen, när han dör.

7. Du Jord, til din egendom göre,
Hans ben, göm dem åter i frid.
Dig Sorg, dig sin mor han tilhöre
Sin hela besvärliga tid.

8. Från dig skal, så länge han andas,
Han aldrig bli skild någon dag;
Din sukt med hans stämma skal blandas,
Din bild med hans anletes drag.

9. Så Allmægtens utslag blef gifwit,
Och mänskan, i kraft af dess bud,
Blef tilhörig Sorgen i lifwet,
I döden, Jorden och GUD.

••

••

••

Den

Den Semte:

I.

Jag har af min lefnad besannat
Hwad undermärk winguden gör:
Jag dricker, men intet för annat
Än stilla et elakt humeur.
Jag wil Er min lefnad berätta,
Hwad nöjen, hwad plågor jag haft;
Men först må wi sinnena lätta.
I druswornas muntrande fast.

2. Min Farbroder gunstigt förklarar
Til arfwinge mig efter lag;
Jag tänkte: Hwad Gubben besparar,
Skal jag hafwa godt af en dag.
Han dödde, men lagen fördränktes,
De söko min tilhörighet:
Jag swor, men i winet fördränktes
Min lefwerne första förtret.

3. Jag se'n skulle Skaldekonst yrka,
Och wistas bland Sångmåders lag,
Men tankarna saknade styrka
Och uttrycken feltes behag
Min smak öfweralt man förbömde
Critiquen förbömde min sång,
Jag swor, men i isren jag tömde
Wäl hundra glas på en gång.

4. Jag sedan min lycka försökte
På årens besvärliga ban:
Jag mig uti förmalet krökte,
Och sprang Chateaubas fring om stån.

Hans

Hans Måd tåcks sit förord mig skänka;
Hans Måd mig lofte och lög
Jag swor, men at harmen fördränka,
Jag mig på en fällare smög.

5. Jag sedan til Rønet mig wände;
Hwad wådelig utwäg jag tog:
Wål hundrade hjertan hon tände,
Men lika så många bedrog.
I ögonen ömheten blänkte
Men sweket bebodde dess barm:
Jag swor, men i winet jag dränkte
Den sårade kärlekens harm.

6. Så wet då, förtjusande Glicka,
Mitt lugn du ej mera förstör,
Så länge jag orkar at dricka,
Jag aldrig af kärleken dör.
Ej skal nu din skönhet mig lära,
Att störta mig sjelf i min graf;
Ej melancholien skal förtära.
I förtid min lefnads-tråd af.

Exemplaret kostar 1 s.